

de specielle Bemærkninger til §§ 5, 14 og 21 med de deri omhandlede Bilag.

Med Hensyn til Bestemmelsen i *Lovforslagets § 1 om Nedsættelse af Aldersgrænsen for Adgangen til Aldersrente* skal man bemærke følgende:

Medens Aldersgrænsen for Adgang til *Alderdomsunderstøttelse* var 60 Aar, blev Aldersgrænsen for Adgang til *Aldersrente* ved Aldersrenteloven af 7. August 1922 fastsat til 65 Aar ud fra den Betragtning, at Personer i Alderen mellem 60 og 65 Aar i Almindelighed ikke kunde siges at være erhvervsudygtige, jfr. Bemærkningerne til det i Folketinget den 24. Januar 1922 fremsatte Forslag til Lov om Aldersrente, Rigsdagstidende 1921—22, Sp. 4812, og 65-Aarsgrænsen har herefter været gældende lige siden den første Aldersrentelovs Ikrafttræden den 1. April 1923. Denne Aldersgrænse har imidlertid ikke paa noget Tidspunkt været absolut, idet man lige fra Aldersrentelovgivningens Begyndelse har erkendt, at det under særlige Omstændigheder kunde være ønskeligt, at der undtagelsesvis blev tilstaaet Aldersrente fra et tidligere Tidspunkt end det fyldte 65. Aar. Der blev derfor allerede i Aldersrenteloven af 1922 givet Kommunalbestyrelserne en Beføjelse til, hvor „særlige Omstændigheder“ talte derfor, og en kvalificeret Majoritet stemte derfor, med Ministerens Samtykke undtagelsesvis at tillægge en Person Aldersrente efter Reglerne for 65-aarige allerede efter det fyldte 60. Aar.

Da Aldersgrænsens Forhøjelse var begrundet med, at Personer i Aldersklassen 60—65 Aar i Almindelighed ikke kunde anses for erhvervsudygtige, blev Tilladelse til at yde Aldersrente fra et tidligere Tidspunkt hovedsagelig meddelt i Tilfælde, hvor Renteansøgerens Arbejdsevne paa Grund af Sygdom var betydelig nedsat, samt i andre Tilfælde af uforskyldt Trang, hvor der ikke i den øvrige Sociallovgivning var Hjemmel til at yde Hjælp uden Fattighjælps Virkning. Denne Praksis blev ved Aldersrentelovens Revision i 1927 for saa vidt fastlagt i selve Loven, Lov af 1. Juli 1927, som det blev fastsat som en Betingelse for Ydelse af Aldersrente allerede efter det fyldte 60. Aar, at „svigtende Helbred eller andre ganske særlige Omstændigheder“ talte derfor, og denne Bestemmelse er uforandret gaaet over i Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 4.

Efter Socialreformen kan Tilfælde af uforskyldt Trang i det store og hele afhjælpes uden Fattighjælps Virkning. Som Følge heraf skulde Omraadet for Dispensations-

bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 4, være indskrænket til alene at omfatte Tilfælde af svigtende Helbred hos Ansøgeren eller andre Omstændigheder af ganske særlig Karakter. Imidlertid har Kommunalbestyrelserne i stigende Omfang ønsket at benytte denne Bestemmelse til at faa tillagt Personer Aldersrente fra et tidligere Tidspunkt end det 65. Aar, og Oplysningerne om Renteansøgerens sociale og økonomiske Forhold har i de senere Aar i stigende Grad givet Indtryk af, at det næppe saa meget har været *svigtende Helbred* som *svigtende Erhvervsmuligheder*, der har været den reelle Begrundelse for Andragender om Samtykke til Rentens Ydelse fra et tidligere Tidspunkt end det normale. Medens Ministeriet nu har kunnet imødekomme Kommunalbestyrelsernes Andragender, naar det ved Løgeattest var dokumenteret, at de paagældendes Arbejdsevne paa Grund af Sygdom var betydelig nedsat, har man efter den af Ministeriet fastlagte Fortolkning af Bestemmelsen ment at maatte indtage en anden Stilling, naar svigtende Helbred ikke kunde godtgøres. Naar det saaledes kun kunde oplyses, at paagældende paa Grund af Alder praktisk talt var udelukket fra at opnaa Arbejde, har man — i Kraft af den nævnte Fortolkning — maattet afslaa Kommunalbestyrelsernes Andragender om Tilladelse til at yde Aldersrente fra et tidligere Tidspunkt end det fyldte 65. Aar.

Under Hensyn til, at navnlig de ældre Arbejdere, som gennem Arbejdsløshedsforsikringen havde sikret sig Hjælp i Tilfælde af Arbejdsløshed, under de senere Aars vanskelige Arbejdsforhold har haft stadig færre Muligheder for at komme i Arbejde, naar de een Gang var bleven arbejdsløse, anmodede Ministeriet Udvalget angaaende Socialreformen om at drøfte, hvorvidt der maatte være Grund til at udvide Bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 4, til ogsaa at omfatte arbejdsløshedsforsikrede Personer i Alderen mellem 60 og 65 Aar, der ikke kunde antages længer at have nogen Mulighed for at komme i Arbejde, og som havde opbrugt Hjælp fra Arbejdsløshedskassen.

Udvalget har i sin under 18. November 1936 afgivne Betænkning taget Stilling til dette Spørgsmaal, jfr. den som Bilag 1 til nærværende Lovforslag aftrykte Del af nævnte Betænkning, se Sp. 4091. Udvalget har her foreslaaet, at der til Folkeforsikringslovens § 38 som nyt Stk. 5 tilføjes en Bestemmelse om, at Dispensationsbestemmelsen i Paragraffens Stk. 4 ogsaa finder Anvendelse